

Teresa de Jesús: quatre camins cap a Déu

► El papa Francesc ens convida a caminar cap a Déu amb Sta. Teresa de Jesús. Amb motiu de l'inici del V Centenari del naixement de la santa d'Àvila, el Sant Pare ha enviat un missatge al bisbe d'Àvila en què assenyala quatre camins que podem aprendre de la gran mística: l'alegria, la pregària, la fraternitat i el temps propi. I conclou dient que «les petjades de Teresa ens condueixen sempre a Jesús». (Foto: Pintura de santa Teresa, obra de Juan de la Miseria.)

GLOSSA

Un dissabte, de bon matí, camí d'Emmaús

Un dissabte, a dos quarts de vuit del matí, sóc en una estació de tren de la gran ciutat. Unes noies dormen profundament a l'extrem d'un graó de les escales que porten a l'andana. Altres joves dormen als bancs. Un grup de tres o quatre, drets, resten silenciosos, com endormiscats. Un xicot és atès per uns companys: sembla que no es troba gaire bé. Quatre o cinc, a l'extrem de l'andana, criden i fan soroll. Al costat, uns altres escuren una beguda alcohòlica... La majoria dels qui esperen el tren tenen al voltant de vint anys, més o menys. Dedueixo que vénen de diverses festes i retornen cap a casa. Entre ells n'hi deu haver estudiants, alguns potser treballen; d'altres, de ben segur, que encara no troben feina o són a l'atur. Arriba un tren i alguns hi pugen, la majoria amb un caminar lent, cansat, en alguns casos ajudats per d'altres.

La situació, no per desconeguda sinó pel fet de trobar-m'hi, m'afectà i em féu pensar, m'impresionà. Sé que aquest escenari és força habitual per a molts joves el dissabte i el diumenge de bon matí. Què deuen pensar, però, de l'estat en què molts hi arriben? Per què hi arriben? Què dona sentit a la seva vida? Sé que no tots els joves acaben així els caps de setmana. Ni tan sols tots els que hi han sortit de festa. No vull entrar en

paternalismes fàcils, ni culpabilitzacions gratuïtes. Ni carregar responsabilitats a algunes persones o institucions.

Em pregunto, tanmateix: què és el que no fem bé a nivell personal i institucional? Considerem els adolescents i joves un col·lectiu al qual ajudar a créixer en edat i a madurar humanament? O els hem reduït a un mercat que consumeix? Veient els joves esmentats, m'hi semblava descobrir una part del retaule del món crucificat, amb tantes persones marcades pel dolor, en el qual Jesús pateix, mor i ressuscita. Uns col·lectius necessitats espiritualment i humana. Molts d'ells podrien trobar resposta lluny dels entorns mediocres, consumistes i descarnats si obrissin el cor a la bona nova de Jesús —a qui molts no coneixen— i si trobessin persones que els en fessin el primer anunci o els ajudessin a retornar al Jesús de la seva infantesa; persones, en definitiva, que els acompanyessin en el seu particular camí d'Emmaús: «Us ho asseguro: Tot allò que fèieu a un d'aquests germans meus més petits, a mi m'ho fèieu» (Mt 25,40). Tant de bo trobin en aquest camí una mirada, un gest, una paraula de Jesús mateix encarnat en un rostre proper. Preguem perquè aquest rostre... també pugui ser el nostre.

Enric Puig Jofra, SJ

AGENDA

- Del 17 al 21, Plenària de la Conferència Episcopal Espanyola.
- Del 17 al 30, Visita missioners SCAM, Montsià-La Tinença i Delta-Litoral.
- Del 20 al 22, Delegació de Joventut, convivències majors de 18 anys.
- Dissabte 22, Confirmacions a Horta de Sant Joan, a les 19 h. / Trobada d'escolans al Seminari de Tortosa. / Jornada Diocesana de Càritas.
- Diumenge 23, Bitem, a les 11 h. Missa, cloenda del 3r Centenari del Patronatge de la Mare de Déu de l'Oliva i 50è aniversari del Temple Parroquial.

PARAULES DE VIDA

Transmetre el tresor de la fe (i VI)

Quan algú ha conegut Jesucrist, ha decidit fer de la seua vida un seguiment del Senyor i s'ha incorporat a la vida de l'Església, ha començat a recórrer un camí, però no ho té tot fet. Mentre caminem en aquest món mai podem arribar a pensar que som uns cristians perfectes. Sempre és possible avançar en el camí de la fe. A més hem de ser conscients de les nostres fragilitats i de que, per elles, a vegades pot haver-hi fins i tot retrocessos en la vida cristiana. Qui ha començat el camí de la fe està cridat a perseverar en el creixement de la vida cristiana (*Transmetre el tresor de la fe*, cap. III). No podem oblidar que la fe es manté viva si està en constant creixement.

En l'última part del document, els bisbes recordem aquells elements que ens permeten centrarnos en l'essencial de la missió de l'Església i de la vida cristiana: «L'essencial és Jesucrist». Mantindre's en la vida cristiana no és altra cosa que mantindre's units a Ell. Sovint ocorre en l'Església i en molts grups cristians que donem importància a activitats que són secundàries i oblidem aquells mitjans que ens centren en allò essencial de la fe. Els bisbes hem recordat estos elements essencials.

«És essencial participar i viure l'Eucaristia de cada diumenge, perquè és l'encontre real amb Jesús Ressuscitat» (*Transmetre el tresor de la fe*, núm. 25). Què li ocorre a un cristià que abandona la celebració de l'Eucaristia? En primer lloc viurà un procés de distanciament de l'Església, fins al punt que arribarà un moment en què se sentirà estrany en ella. L'Església deixa de ser la seua «casa» i, en tot cas, es converteix en un lloc on s'assisteix puntualment. Però hi ha una segona conseqüència més greu: En el fons del cor es produeix un allunyament del Senyor. L'amistat amb Ell es va refredant i acaba morint. S'arriba a viure en una indiferència respecte de Jesucrist, que acaba sent irrellevant per a la vida. Quan es viu així, la fe està llanguint.

«És essencial també la pregària, feta en el diàleg amb Déu a l'inici i al final de la jornada» (*Transmetre el tresor de la fe*, núm. 26). L'oració enforteix la nostra amistat amb el Senyor. No podem entendre una amistat entre dues persones si no hi ha diàleg entre elles. En l'oració creix l'afecte, comprenem que tota la nostra vida està envoltada en l'amor de Déu i ens disposem a viure l'amor als altres.

És essencial seguir en les decisions de la vida la llei de Déu, que s'expressa en els deu manaments, «que són només formes de caritat» (*Transmetre el tresor de la fe*, núm. 27). En aquests moments en què sembla que no hi ha valors morals comuns, el creient sap com orientar la seua vida buscant la glòria de Déu i el bé del proïsme. Aquest és un testimoni del què el nostre món està particularment necessitat.

La transmissió de la fe és, sens dubte, una de les urgències pastorals de l'Església en aquest moment. Els bisbes de les diòcesis amb seu a Catalunya ho hem volgut recordar, amb l'objectiu que les nostres comunitats i tots els cristians ens centrem en allò que és essencial a la nostra missió.

Amb el meu afecte i la meua benedicció.

† Enrique Benavent Vidal
Bisbe de Tortosa

ENTREVISTA

EUGENI GAY

Preservar la dignitat humana

«La dignitat humana, fonament d'un ordenament jurídic just, alliberador i solidari» ha estat el títol de la lliçó inaugural del curs 2014-2015 de l'Institut Superior de Ciències Religioses de Barcelona, pronunciada el passat 28 d'octubre per l'advocat i expresident del Tribunal Constitucional Eugeni Gay, que apunta que «és necessari aprofundir en la política de cooperació al desenvolupament i exigir als polítics que assumeixin un compromís real i efectiu de solidaritat».

És l'objectiu final del dret preservar la dignitat humana?

No és l'objectiu prioritari: és l'objectiu fonamental; perquè la dignitat rau, precisament, en la filiació divina dels homes. Això és quelcom que ja va detectar René Cassin, quan deia que eren iguals en drets i en dignitat, i que per això havien de comportar-se amb esperit de fraternitat. I si deia fraternitat és perquè hi havia un pare comú.

Com a creient, com entén els termes justícia i solidaritat?

Com una mateixa cosa. La justícia és, en definitiva, un ideal. La justícia humana és imperfecta. Però la justícia és l'anhel de la igualtat; i la igualtat passa per la solidaritat: des del moment que jo reconec que sóc igual que l'altre haig de ser solidari amb l'altre. Per tant, aquesta és l'aspiració màxima de la justícia.

Com l'ha ajudat la fe, en la seva vida?

Sempre he volgut que l'Evangeli fos una mica la meua guia. He pregat perquè fos així i, certament, la fe m'ha ajudat molt. A Déu li estic agraït perquè ens hagi enviat l'Unigènit, per reconèixer-lo i donar testimoni d'ell. Jo crec que és el més gran que li ha passat a la Humanitat.

Òscar Bardají i Martín

HECHOS DE SAN JUAN XXIII

El recuerdo de nuestros difuntos

En su época de diplomático en Turquía, monseñor Roncalli escribió así a un familiar: «También yo me doy cuenta de que envejeczo, no tanto porque, al mirarme al espejo, me vea con el pelo blanco y con algunas arrugas, cuanto porque me apercibo de que al buscar en torno a mí con el pensamiento las personas que me fueron familiares durante la infancia y la juventud, no encuentro ya casi ninguna. Todas han desaparecido. Han desaparecido de los ojos, pero no del corazón. Nuestros queridos muertos permanecen siempre con nosotros para consolarnos, para darnos ánimo y repetimos que es bello vivir incluso con sacrificio, cuando se tiene la seguridad de que el Señor lo ve todo y lo tiene todo en cuenta para darnos la alegría y consolación eternas» (Carta a Angelina Carissimi, viuda de Roncalli. Estambul, 17/04/1939).

(Del libro *San Juan XXIII, maestro espiritual*, de Luis Marín de San Martín, Ed. Ciudad Nueva)

HECHOS DE VIDA

El joven y el tratante de caballos

Cuentan que un joven cristiano tenía su casa, un pequeño huerto y un hermoso caballo, al que amaba como a un hermano. Lo había criado de potrillo. Un día lo vio un tratante de caballos. Se encaprichó de él y le propuso comprárselo. El joven se negó: «¿Puede un hombre vender a su hermano? Yo no necesito dinero. Mi riqueza es él.»

El negociante, empujado por la ambición, un día fingió que lo habían asaltado unos ladrones. Simuló que estaba malherido. El joven, que pasaba para ir al mercado, desmontó de inmediato para prestarle ayuda. El tratante se levantó violentamente, tumbó al joven, montó sobre el alazán y empezó a galopar. El joven le gritó: «¡Espera! ¡Espera!»

El ladrón, a una distancia prudente, se volvió y dijo: «¡El caballo ahora es mío!» El joven respondió: «Está bien. Es tuyo. Sólo te pido que si alguien pregunta cómo lo conseguiste... por favor, no le cuentes lo que ha pasado. Diles que me lo compraste.»

El tratante dijo: «¿Y por qué voy a hacer eso?» El joven respondió:

—«Porque si cuentas la manera como, con engaño, me lo has arrebatado, y él u otro se encuentran a alguien malherido, necesitado, pensará que puede ser una trampa y no querrá detenerse para prestarle la ayuda urgente necesaria, tal como nos manda Jesús: "Ve y tú haz lo mismo."»

El tratante bajó del caballo. Entregó las riendas a su dueño, y montaron los dos el alazán camino del pueblo.

J. M. Alimbau

LEX ORANDI, LEX CREDENDI

Eslabones de una cadena de amor

Nosotros, hombres y mujeres de la Iglesia, estamos en medio de una historia de amor: «Cada uno de nosotros es un eslabón en esta cadena de amor». Así lo afirmaba el papa Francisco en una de sus homilías en la capilla de la Casa de Santa Marta.

Historia comenzada en el corazón del Padre. Cristo es el enviado del Padre. Los discípulos, los enviados de Jesús. «Cada uno de nosotros es un eslabón en esta cadena de amor.» Todos juntos somos una familia en la Iglesia, que es nuestra Madre, y que va adelante con la fuerza del Espíritu Santo.

Se nos llama a ser eslabón, conductores de evangelización, servidores entregados en nuestra Iglesia diocesana. Convocada por Dios como cuerpo de Cristo y templo del Espíritu Santo, para que sea signo e instrumento de salvación. Eslabones deseosos de comunicar el amor de Dios a los hombres y mujeres de nuestro tiempo.

Con el Papa rogamos a María para «que nos dé la gracia de la alegría, de la alegría espiritual de caminar en esta historia de amor», para que vayamos y demos fruto (cfr. Mt 25,14-30), para que seamos eslabones de amor, con los más cercanos en la Iglesia diocesana, en la Iglesia universal; en nuestra Iglesia, realidad única e indivisible en todo el mundo.

Hna. M. de los Ángeles Maeso Escudero
Franciscana de los Sagrados Corazones

LECTURES MISSA DIÀRIA

I SANTORAL

Accés al Breviari

17. □ **Dilluns** (litúrgia de les hores: 1a setmana) [Ap 1,1-4; 2,1-5a / SI 1 / Lc 18,35-43]. Santa Isabel d'Hongria (1207-1231), princesa viuda, serventa dels malalts; sant Gregori Taumaturg, bisbe de Neocesarea (s. III); sant Iscle o Aciscla i santa Victòria, germans mrs. a Còrdova (303).

18. ■ **Dimarts** (Barcelona) [Ap 3,1-6.14-22 / SI 14 / Lc 19,1-10]. Sant Romà, mr.; sant Aureli, mr.

19. ■ **Dimecres** [Ap 4,1-11 / SI 150 / Lc 19,11-28]. Sant Crispí, bisbe d'Ècija; sant Faust o Fost, diaca i mr.; sant Abdies, profeta (s. v aC).

20. ■ **Dijous** [Ap 5,1-10 / SI 149 / Lc 19,41-44]. Sants Octavi i Adventor, soldats mrs.; sant Benigne, bisbe i mr. (s. II); santa Silva, vg. i mr.

21. □ **Divendres** [Ap 10,8-11 / SI 118 / Lc 19,45-58]. Presentació de santa Maria, verge, al temple. Sant Gelsi I, papa (africà, 492-496); sants Honori, Eutiqui i Esteve, mrs.

22. ■ **Dissabte** [Ap 11,4-12 / SI 143 / Lc 20,27-40]. Santa Cecília (o Cília), vg. i mr. romana (s. III), patrona de la música (cantaires, músics i instrumentistes). Sants Filemó i Àpia, esposos, deixebles de Pau.

23. □ † **Diumenge vinent**, Jesucrist, Rei de tot el Món (litúrgia de les hores: 2a setmana) [Ez 34,11-12.15-17 / SI 22 / 1Co 15,20-26.28 / Mt 25,31-46]. Sant Climent I, papa (romà, 88-97) i mr.; sant Columbà (†615), abat a França i Itàlia d'origen irlandès; santa Lucrècia, vg. i mr.; beat Miquel-Agustí Pro, prev. jesuïta i mr.

DIUMENGE XXXIII DE DURANT L'ANY

▮ Lectura del llibre dels Proverbis (Pr 31,10-13.19-20.30-31)

Que en té de valor una bona esposa! És molt més preuada que les perles. El cor del seu marit hi confia, no són escassos els guanys que en treurà. Durant tota la vida el farà feliç, i no desgraciat. Es procura la llana i el lli, que les seves mans transformen com vol. Pren a les mans la filosa, i els seus dits agafen el fus. Obre les mans als pobres, allarga el braç als indigents.

L'encant és aparença, la bellesa s'esvaeix; l'esposa que creu en el Senyor és la que val tots els elogis. Dediqueu-li cants pels fruits dels seu treball: que la seva obra l'elogiï davant de tot el poble.

▮ Salm responsorial (127)

R. *Feliç tu, fidel del Senyor.*

Feliç tu, fidel del Senyor, / que vius seguint els seus camins. / Menjaràs del fruit del teu treball, / seràs feliç i tindràs sort. R.

La teva esposa fruitarà com una parra / dins la intimitat de casa teva; / veuràs els fills com plançons d'olivera / al voltant de la taula. R.

És així com els fidels del Senyor / seran beneïts. / Que el Senyor et beneeixi des de Sió. / Que tota la vida puguis veure prosperar Jerusalem. R.

▮ Lectura de la primera carta de sant Pau als cristians de Tessalònica (1Te 5,1-6)

Germans, no cal que us escrivim quan i a quins moments arribarà el Dia del Senyor: vosaltres mateixos ja sabeu prou bé que vindrà com un lladre a la nit.

La gent es pensarà que tot està en pau i ben assegurat, quan de sobte vindrà la devastació, com els dolors a la dona que ha de tenir un fill, i no se n'escaparà ningú. Però a vosaltres, germans, que no viviu en la foscor, aquell dia no us podrà sorprendre com un lladre, ja que tots sou fills de la llum i del dia. No som pas de la nit ni de la foscor. Per això no hem de dormir, com els altres, sinó vetllar i viure sobriament.

▮ Lectura de l'evangeli segons sant Mateu (Mt 25,14-30)

En aquell temps, Jesús digué als deixebles aquesta paràbola: «Un home que se n'anava fora del país, cridà els seus administradors i els confià els seus béns. A un li donà cinc milions, a l'altre dos i a l'altre un, segons la capacitat de cadascú, i se n'anà.

Al cap de molt temps l'amo tornà i els demanà comptes. Es presentà primer el qui havia rebut cinc milions, portà també els cinc que havia guanyat i digué: Senyor, m'havíeu confiat cinc milions i n'he guanyat cinc més. L'amo li va dir: Molt bé. Ets un administrador bo i de tota confiança. El que t'havia encomanat, ho has administrat fidelment. Ara t'encomanaré molt més. Entra a celebrar-ho amb el teu Senyor.

Es presentà després el qui n'havia rebut dos i digué: Senyor, m'havíeu confiat dos milions i n'he guanyat dos més. L'amo li va dir: Molt bé. Ets un administrador bo i de tota confiança. El que t'havia encomanat, ho has administrat fidelment. Ara t'encomanaré molt més. Entra a celebrar-ho amb el teu Senyor.

Es presentà també el qui n'havia rebut un, i digué: Senyor, sé que sou un home exigent, que voleu collir on no havíeu sembrat i aplegar on no havíeu escampat. Per això vaig tenir por i vaig amagar els vostres diners. Aquí teniu allò que és vostre. L'amo li contestà: Ets un administrador dolent i gandul. ¿Tu sabies que vull collir on no havíeu sembrat i aplegar on no he escampat? Doncs, haves de posar al banc els meus diners, i ara podria recobrar allò que és meu amb els interessos. Preneu-li aquest milió i doneu-lo al qui en té deu, perquè als qui tenen, els donarà encara més i en tindran a vessar, però als qui no en tenen, els prendrà fins allò que els queda. I aquest administrador inútil, traieu-lo fora, a la fosca. Allà hi haurà els plors i el cruixir de dents.»

▮ Lectura del libro de los Proverbios (Pr 31,10-13.19-20.30-31)

Una mujer hacendosa, ¿quién la hallará? Vale mucho más que las perlas. Su marido se fía de ella, y no le faltan riquezas. Le trae ganancias y no pérdidas todos los días de su vida. Adquiere lana y lino, los trabaja con la destreza de sus manos. Extiende la mano hacia el huso, y sostiene con la palma de rueca. Abre sus manos al necesitado y extiende el brazo al pobre.

Engañosa es la gracia, fugaz la hermosura, la que teme al Señor merece alabanza. Cantadle por el éxito de su trabajo, que sus obras la alaben en la plaza.

▮ Salmo responsorial (127)

R. *Dichoso el que teme al Señor.*

Dichoso el que teme al Señor / y sigue sus caminos. / Comerás del fruto de tu trabajo, / serás dichoso, te irá bien. R.

Tu mujer, como parra fecunda, / en medio de tu casa; / tus hijos, como renuevos de olivo, / alrededor de tu mesa. R.

Esta es la bendición del hombre / que teme al Señor. / Que el Señor te bendiga desde Sión, / que veas la prosperidad de Jerusalén / todos los días de tu vida. R.

▮ Lectura de la primera carta del apóstol san Pablo a los Tesalonicenses (1Ts 5,1-6)

En lo referente al tiempo y las circunstancias no necesitáis, hermanos, que os escriba. Sabéis perfectamente que el día del Señor llegará como un ladrón en la noche.

Cuando estén diciendo: «Paz y seguridad», entonces, de improviso, les sobrevendrá la ruina, como los dolores de parto a la que está encinta, y no podrán escapar. Pero vosotros, hermanos, no vivís en tinieblas, para que ese día no os sorprenda como un ladrón, porque todos sois hijos de la luz e hijos del día; no lo sois de la noche ni de las tinieblas. Así, pues, no durmamos como los demás, sino estemos vigilantes y despejados.

▮ Lectura del santo evangelio según san Mateo (Mt 25,14-30)

En aquel tiempo, dijo Jesús a sus discípulos esta parábola: «Un hombre, al irse de viaje, llamó a sus empleados y los dejó encargados de sus bienes: a uno le dejó cinco talentos de plata, a otro dos, a otro uno; a cada cual según su capacidad; luego se marchó.

Al cabo de mucho tiempo volvió el señor de aquellos empleados y se puso a ajustar las cuentas con ellos. Se acercó el que había recibido cinco talentos y le presentó otros cinco, diciendo: «Señor, cinco talentos me dejaste; mira, he ganado otros cinco.» Su señor le dijo: «Muy bien. Eres un empleado fiel y cumplidor; como has sido fiel en lo poco, te daré un cargo importante; pasa al banquete de tu señor.»

Se acercó luego el que había recibido dos talentos y dijo: «Señor, dos talentos me dejaste; mira, he ganado otros dos.» Su señor le dijo: «Muy bien. Eres un empleado fiel y cumplidor; como has sido fiel en lo poco, te daré un cargo importante; pasa al banquete de tu señor.»

Finalmente, se acercó el que había recibido un talento y dijo: «Señor, sabía que eres exigente, que siegas donde no siembras y recoges donde no esparces; tuve miedo y fui a esconder mi talento bajo tierra. Aquí tienes lo tuyo.» El señor le respondió: «Eres un empleado negligente y holgazán. ¿Conque sabías que siego donde no siembro y recojo donde no esparzo? Pues debías haber puesto mi dinero en el banco, para que, al volver yo, pudiera recoger lo mío con los intereses. Quitadle el talento y dádsele al que tiene diez. Porque al que tiene se le dará y le sobrarán, pero al que no tiene, se le quitará hasta lo que tiene. Y a ese empleado inútil echadlo fuera, a las tinieblas; allí será el llanto y el rechinar de dientes.»

L'àngel bo i el dimoni pesant les ànimes. Fresc del segle XII, Museu Nacional d'Art de Catalunya (Barcelona)

COMENTARI

Els talents rebuts

La paràbola dels talents és una paràbola clàssica que ha estat interpretada de forma correcta pràcticament des del començament.

L'Església dels primers segles ja va interpretar els talents a la llum dels carismes d'1Co 12, malgrat que la concreció dels cinc o dels dos talents sigui sovint arbitrària i fins i tot estrafolària. Tanmateix, la possibilitat de referir-los a dons rebuts de part de Déu és molt antiga. La versió de la paràbola (de les mines) en Lluc és molt diferent i, atès el seu context —just abans de l'entrada reial de Jesús a Jerusalem, Lc 19,12-27—, té també una finalitat diversa. Ens centrem en Mateu i direm dues coses arran d'aquesta paràbola: una referent a la interpretació cristològica de la

paràbola i l'altra sobre el seu sentit parenètic o exhortatiu.

La paràbola ha estat interpretada per Mateu en clau cristològica. En aquest sentit, estem davant d'una interpretació al·legòrica: l'home que marxa lluny i confia els seus béns als seus servents és Jesús. Probablement això ho tenim assumit, però és una innovació mateuana que incideix en el significat de la paràbola. Perquè, aleshores, quan torna «al cap de molt de temps», estem en la Parusia del Fill de l'Home (cf. Mt 24,3.27.37.39, l'únic dels evangelis que en parla), al final de la història. Allà, Jesús, en tant que Fill de l'Home demana comptes als seus servents del que han rebut —segons la seva capacitat. Aquest últim aspecte dóna peu a una interpel·lació per als lectors: és el sentit parenètic de la paràbola.

L'exhortació al lector és el que fa que una paràbola que se situa en el futur (el donar comptes) interpel·li els lectors en el seu present. El present no és un temps, per dir-ho senzillament, deixat de la mà del Senyor. És més aviat el temps de brillar, d'il·luminar, d'estimar i d'acollir. És aquí on la paràbola pren el seu aire d'aplicació al lector. El que podia haver estat simplement i senzilla un toc d'atenció que mogué a la por i a l'amenaça (el que diu el servent que no ha fet fructificar el seu talent), es converteix en un esperó per fer fructificar els propis talents. L'exhortació no és només a fer bones obres. És a fer-les amb la pròpia iniciativa, amb els propis mitjans, amb els propis dons. Perquè els talents han estat donats als servents (cf. 25,28). Són seus.

CRÒNICA DIOCESANA

Inici de curs de l'Institut Superior de Ciències Religioses

El passat 8 d'octubre, amb la celebració de l'Eucaristia presidida pel Sr. Bisbe, es va donar el tret de sortida oficial al nou curs de l'Institut Superior de Ciències Religioses a Distància, que depèn de la Universitat Eclesiàstica San Dámaso de Madrid, i que té una extensió a les dependències del Seminari de Tortosa. El treball de l'Extensió ja va començar a finals d'agost, amb la posada en marxa de la Secretaria, i al setembre, amb els exàmens de recuperació i amb els exàmens de llicenciatura i diplomatura del pla antic a Madrid.

El mateix dia 8 van començar les tutories corresponents al primer semestre del nou curs. Enguany només hi acudirán els alumnes del pla nou, ja que els del pla vell ho fan completament *on line*.

Enguany els alumnes matriculats són una vintena. Esperem que la professionalitat dels ensenyants i la bona feina dels estudiants vagi aportant nova gent a aquesta institució.

Mn. Jordi Salvadó

Romeria a Montserrat

El passat 5 d'octubre, una cinquantena de fidels de les parròquies del Delta-Litoral van acudir al Santuari de la Mare de Déu de Montserrat per complir amb aquest costum ja arrelat de fer la romeria anual, per tal de demanar a la Mare de Déu

la seva intercessió durant el curs que comença. La novetat d'enguany és que els pelegrins van pujar amb el Cremallera des de Monistrol fins al monestir. Després de la missa conventual, la salve, el virolai i el dinar de carmanyola, alguns dels pelegrins es van ajuntar al Cambril de la Mare de Déu per resar el rosari. Tot això abans d'emprendre el viatge de tornada, havent baixat novament amb el Cremallera.

Arxiprestat Delta-Litoral

Confirmacions a la Torre de l'Espanyol

El passat diumenge 5 d'octubre es van confirmar dos nois, Ferran i Ricard, a la parròquia de Sant Jaume de la Torre de l'Espanyol.

El fet que feia tres anys que no es confirmava cap jove a la nostra parròquia va donar un caràcter especial a la celebració, a més d'emoció a les famílies dels confirmats.

A la vegada els cristians assistents van rebre animosament i de forma senzilla la primera visita del Sr. Bisbe, Mons. Enrique Benavent, al nostre poble.

Teresa Aleu, catequista

Inici de curs al Seminari interdiocesà de Catalunya

Dijous 2 d'octubre es donà com inaugurat el curs 2014-2015 en les facultats de filosofia i teologia de Catalunya. L'Eucaristia va ser presidida pel cardenal Zenon Grocholewski, prefecte de la Congregació per a l'Educació Catòlica.

La lliçó inaugural: «La reforma litúrgica del Concili Vaticà II a les diòcesis catalanes» va ser a càrrec del Dr. Xavier Parés, professor de la FTC i de l'ISLB.

Per la tarda, al Seminari interdiocesà, vam resar vespres acompanyats pels bisbes i formadors dels respectius seminaris. El nostre Seminari de Tortosa, aquest curs, té tres seminaristes estudiant i formant-se. Gerard, Cristian i Santi formen part d'una comunitat de 24 joves, dels quals 10 han començat aquest curs el seu camí cap al sacerdocí.

Aquest any ens alegrem molt pel regal que Déu ens ha fet, són 25 els nous seminaristes que han entrat als seminaris amb seu a Catalunya. Demanem al Senyor per aquests seminaristes i pels qui vindran en el futur.

Mn. Xavier Vilanova

PALABRAS DE VIDA

Transmitir el tesoro de la fe (y VI)

Quando alguien ha conocido a Jesucristo, ha decidido hacer de su vida un seguimiento del Señor y se ha incorporado a la vida de la Iglesia, ha comenzado a recorrer un camino, pero no lo tiene todo hecho. Mientras caminamos en este mundo nunca podemos llegar a pensar que somos unos cristianos perfectos. Siempre es posible avanzar en el camino de la fe. Además hemos de ser conscientes de nuestras fragilidades y de que, por ellas, a veces puede haber hasta retrocesos en la vida cristiana. Quien ha comenzado el camino de la fe está llamado a perseverar en el crecimiento de la vida cristiana (*Transmitir el tesoro de la fe*, cap. III). No podemos olvidar que la fe se mantiene viva si está en constante crecimiento.

En la última parte del documento, los obispos recordamos aquellos elementos que nos permiten centrarnos en lo esencial de la misión de la Iglesia y de la vida cristiana: «Lo esencial es Jesucristo». Mantenerse en la vida cristiana no es otra cosa que mantenerse unidos a Él. Frecuentemente ocurre en la Iglesia y en muchos grupos cristianos que damos importancia a actividades que son secundarias y olvidamos aquellos me-

dios que nos centran en lo esencial de la fe. Los obispos hemos recordado estos elementos esenciales.

«Sigue siendo un compromiso esencial del cristiano participar y vivir la Eucaristía de cada domingo, porque es el encuentro real con Jesús Resucitado» (*Transmitir el tesoro de la fe*, n.º 25). ¿Qué le ocurre a un cristiano que abandona la celebración de la Eucaristía? En primer lugar vivirá un proceso de distanciamiento de la Iglesia, hasta el punto que llegará un momento en el que se sentirá extraño en ella. La Iglesia deja de ser su «casa» y, en todo caso, se convierte en un lugar al que se asiste puntualmente. Pero hay una segunda consecuencia más grave: En el fondo del corazón se produce un alejamiento del Señor. La amistad con Él se va enfriando y acaba muriendo. Se llega a vivir en una indiferencia respecto de Jesucristo, que acaba siendo irrelevante para la vida. Cuando se vive así, la fe está languideciendo.

«Es esencial también la oración, hecha en el diálogo con Dios al inicio y al final de la jornada» (*Transmitir el tesoro de la fe*, n.º 26). La oración fortalece nuestra amistad con el Señor. No po-

demo entender una amistad entre dos personas si no hay diálogo entre ellas. En la oración crece el afecto, comprendemos que toda nuestra vida está envuelta en el amor de Dios y nos disponemos a vivir el amor a los demás.

Es esencial seguir en las decisiones de la vida la ley de Dios, que se expresa en los diez mandamientos, «que son formas de caridad» (*Transmitir el tesoro de la fe*, n.º 27). En estos momentos en que parece que no hay valores morales comunes, el creyente sabe cómo orientar su vida buscando la gloria de Dios y el bien del prójimo. Este es un testimonio del que nuestro mundo está particularmente necesitado.

La transmisión de la fe es, sin duda, una de las urgencias pastorales de la Iglesia en este momento. Los obispos de las diócesis con sede en Cataluña lo hemos querido recordar, con el objetivo de que nuestras comunidades y todos los cristianos nos centremos en aquello que es esencial a nuestra misión.

Con mi afecto y mi bendición.

† **Enrique Benavent Vidal**
Obispo de Tortosa